

Cadena de pregària per les Vocacions

ANY DE LA FE 2012
2013

“Testimonis de la fe”

Novembre 2013

Organitzada per les diòcesis amb seu a Catalunya

Mons. Josep Àngel Saiz Meneses;
Bisbe de Terrassa,
encarregat de
coordinar
els secretariats de
Vocacions de la CET

Un any més iniciem la Cadena de Pregària per les Vocacions, en el marc de l'Any de la Fe i tenint ben present la beatificació del diumenge 13 d'octubre a Tarragona de 522 germans nostres en la fe que varen donar la seva vida per amor a Jesucrist, durant la persecució religiosa dels anys trenta del segle XX.

Varen ser milers els qui aleshores oferiren aquest testimoni suprem de fidelitat. Tal com diu el lema de la celebració ells varen ser “testimonis de la fe fermes i valents”. Tertulià va escriure, en els primers temps de l'Església, que “la sang dels màrtirs és llavor de nous cristians”. Aquests màrtirs ens estimulen amb el seu exemple i ens ajuden amb la seva intercessió per tal de respondre també nosaltres a la crida de Déu.

Pels més diversos i variats camins, cada un d'ells ens mostren una vida apassionant, una vida viscuda com a resposta a la crida de Déu. Alguns ho feren en el servei des del ministeri sacerdotal, com a bisbe o com a prevere, molts d'ells com a rectors de parròquia, altres com a religiosos o religioses en els diversos camps d'acció pastoral i també social, d'altres des del recolliment i la pregària en el monestir, altres encara com a laics compromesos enmig del món.

Davant el repte de la nova evangelització que l'Església ens demana en el moment present, cada un d'ells van respondre en el seu moment amb les capacitats que Déu els donà, amb decisió i valentia, amb profunda esperança i treballant amb fermesa, fent present l'amor de Déu als altres.

El Papa Francesc, en l'al·locució de l'Àngelus del 23 de juny d'enguany, reflexionant sobre el martiri, adreçà la seva paraula als joves, i els animà amb aquestes paraules: “No tingueu por d'anar contracorrent, quan us vulguin robar l'esperança, quan us proposin aquests valors danyats, que són com un menjar descompost, i quan un dinar està descompost ens fa mal; aquests valors ens fan mal. ¡Hem d'anar contracorrent! I Vosaltres joves, sigueu els primers: aneu contracorrent tingueu aquesta grandesa d'anar contracorrent, endavant, sigueu valents i aneu contracorrent! I sentiu-vos orgullosos de fer-ho!”

En aquest Any de la Fe, aquests màrtirs són per a tots nosaltres una crida a la fidelitat. La fe és un do i una gràcia de Déu, però comporta també una disposició i una resposta per part de la persona. En un temps gens fàcil per a la vivència de la fe, aquests germans i germanes ens conviden a tenir confiança i esperança en el present i en el futur de la fe cristiana entre nosaltres, especialment a Catalunya, tan secularitzada en molts aspectes. Que la Mare de Déu ens ajudi a tots, i que siguem capaços de viure la fe amb coherència i passar el testimoni als que vindran després.

+ Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

Cadena de pregària per les vocacions 2013

Benvinguts a la Cadena de Pregària per les Vocacions. Cada any pel novembre les diòcesis amb seu a Catalunya fem una cadena de pregària per les vocacions. Amb aquesta iniciativa volem encomanar a Déu la nostra acció pastoral i ens fem ressò de les paraules del Mestre: «La collita és abundant, però hi ha pocs segadors. Demaneu a l'amo dels sembrats que hi faci anar més segadors» (Mt 9, 38).

Enguany ens agradaria pregar a la llum del testimoni de fe a casa nostra. En el marc de l'Any de la fe que acaba aquest mes de novembre, i tenint com a rerefons la beatificació de tant màrtirs que van patir la persecució religiosa del segle XX, proposem el lema:

Testimonis de la fe

La cadena de pregària és com una gran cursa de relleus, en la qual anem passant-nos el “testimoni de la fe”, de manera que la nostra pregària per les vocacions és constant; és el fruit de l'esforç de moltes persones que anònimament formen part d'aquesta gran cursa. D'aquesta manera l'Església, Cos Místic de Crist, fa encara més evident aquella recomanació de Sant Pau: «Pregueu en tota ocasió, moguts per l'Esperit, amb oracions i súpliques; en les vetlles dediqueu-vos a intercedir amb constància a favor de tot el poble sant» (Ef 6,18).

Himne: Marxa de l'Església

1. Fent grup entorn dels nostres pastors,
Tots venim cantant.
Units en una sola fe
Tots venim cantant.
Alimentats pel mateix Déu,
Tots venim cantant.
Plens de l'Amor de l'Esperit,
Tots venim cantant.

*Ciutat celeste, dia sense nit.
Mare nostra, Església Santa,
oh, ciutat dels batejats,
que un gran jorn vostra lloança
tots els fills cantin plegats.*

2. Feixucs amb el pes del dolor,
Tots venim cantant
feixucs amb el pes del pecat,
Tots venim cantant
conscients de ser fills del Senyor,
Tots venim cantant
conscients de ser membres del Crist.
Tots venim cantant

3. Poble de Déu mirant
sempre, endavant,
Tots venim cantant
Poble de Déu lluitant contra tot mal,
Tots venim cantant
Sembrant la joia, la veritat i l'amor,
Tots venim cantant
pedres vivents del temple del Senyor.
Tots venim cantant

De l'Evangelí segons sant Lluc

El sisè mes, Déu envià l'àngel Gabriel en un poble de Galilea anomenat Natzaret, a una noia verge, unida per acord matrimonial amb un home que es deia Josep i era descendent de David. La noia es deia Maria. L'àngel entrà a trobar-la i li digué:

--Déu te guard, plena de la gràcia del Senyor! Ell és amb tu.

Ella es va torbar en sentir aquestes paraules i pensava per què la saludava així.

L'àngel li digué:

--No tinguis por, Maria. Déu t'ha concedit la seva gràcia. Tindràs un fill i li posaràs el nom de Jesús. Serà gran i l'anomenaran Fill de l'Altíssim. El Senyor Déu li donarà el tron de David, el seu pare. Regnarà per sempre sobre el poble de Jacob, i el seu regnat no tindrà fi.

Maria preguntà a l'àngel:

--Com podrà ser això, si jo sóc verge?

L'àngel li respongué:

--L'Esperit Sant vindrà sobre teu i el poder de l'Altíssim et cobrirà amb la seva ombra; per això el fruit que naixerà serà sant i l'anomenaran Fill de Déu.

També Elisabet, la teva parenta, ha concebut un fill a les seves velleses; ella, que era tinguda per estèril, ja es troba al sisè mes, perquè per a Déu no hi ha res impossible.

Maria va dir:

--Sóc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi les teves paraules.

I l'àngel es va retirar.

(Lluc 1, 26-38)

Comentari

Quina confiança el de Maria a les mans de Déu! Ella no espera entendre. Es fia només perquè estima. S'abandona amb la senzillesa dels nens i confia plenament en Déu. I Déu es vessarà totalment en Amor i tendresa. Perquè Déu reserva aquestes coses als pobres i senzills que creuen realment que Déu és el seu Pare. La confiança en Déu no pot ser a mig fer. O ens abandonem completament, o no ens abandonem en absolut. Ha de ser total, sense excepció, a les mans de Déu, sense condicions.

Aprofitem per donar-li permís perquè disposi de nosaltres, perquè Déu és capaç de fer-nos infinitament més feliços del que podem nosaltres ni imaginar, perquè ens coneix i ens estima més del que nosaltres ens pensem.

Apreguem de Maria que la mesura de la nostra pau interior serà la de la nostra confiança i despreniment. Que el nostre cor resi avui a Déu com Maria: Faci's en mi, segons la teva voluntat, Senyor. Maria va saber dir «sí» a Déu, i aquesta resposta va suposar la presència de Déu al nostre món, en cada persona. Avui Déu, igual que Maria, també ens demana que li diguem «sí». I, igual que Maria, farem possible que Déu entri en la vida de moltes persones.

Pregàries

Preguem el Senyor perquè pel do de l'Esperit susciti en les nostres esglésies tota mena de vocacions, preguem tots junts dient: Escolteu Senyor la vostra Església i beneïu-la:

1. Preguem pel Papa Francesc, pel nostre Bisbe N., pels preveres i els diaques, perquè amb la seva paraula i la seva vida segueixin essent testimonis de l'Evangeli. *Preguem.*
2. Preguem per les llars cristianes, que compartint la fe en família aconseguixin aquell ambient propici per tal que hi sorgeixin persones disposades a comprometre's en el matrimoni, el sacerdoci o la vida consagrada. *Preguem.*
3. Preguem perquè sempre hi hagi cors joves disposats a seguir la crida de Déu i a dedicar la seva vida al servei dels germans. *Preguem.*
4. Preguem pels qui pateixen, pels qui viuen en soledat, pels malalts i marginats, que trobin persones que els facin costat i disposades a ajudar-los. *Preguem.*
5. Preguem per tots nosaltres mateixos, que sapiguem agrair al Senyor la vocació que hem rebut i ens hi mantinguem. *Preguem*

Oració

**Oh Déu,
que no voleu que manquin pastors
al vostre poble,
vesseu en la vostra Església l'esperit
de pietat i de fortalesa;
susciteu dignes ministres de l'altar
i feu-los predicadors valents i pacífics
del vostre Evangeli.
Per Crist Senyor nostre.**

Més esquemes de pregària
a la plana web:

www.cadenadepregaria.com

Francesc
Papa

“Tu ets important per a mi”

La verdadera alegria no ve de les coses, del tenir, no! Neix de la trobada, de la relació amb els altres, neix de sentir-se acceptat, comprès, estimat, i d'acceptar, comprendre i estimar; i això no per l'interès d'un moment, sinó perquè l'altre, l'altra, és una persona. L'alegria neix de la gratuïtat d'un encontre. És escoltar: “Tu ets important per a mi”, no necessàriament amb paraules. Això és preciós... I és precisament això el que Déu ens fa comprendre. Al cridar-vos, Déu us diu: “Tu ets important per a mi, t'estimo, compto amb tu”. Jesús, a cadascun de nosaltres, ens diu això. D'aquí neix l'alegria. L'alegria del moment en que Jesús m'ha mirat. Comprendre i sentir això és el secret de la nostra alegria. Sentir-se estimat per Déu, sentir que per a ell no som números, sinó persones; i sentir que és ell qui ens crida.

Convertir-se en sacerdot, en religiós o religiosa no és principalment una elecció nostra. No me'n fio del seminarista o la novícia que diu: “He escollit aquest camí”. No m'agrada això! No està bé. Més aviat és la resposta a una crida, i una crida d'amor. Sento alguna cosa que m'inquieta i jo responc que sí. En l'oració, el Senyor ens fa sentir aquest amor, però també a través de nombrosos signes que podem llegir en la nostra vida, mitjançant tantes persones que posa en el nostre camí.

I l'alegria de la trobada amb Ell i de la seva crida no porta a tancar-se, sinó a obrir-se; porta al servei en l'Església. Sant Tomàs deia *bonum est diffusivum sui* –no és un llatí molt difícil–, el bé es difon. I també l'alegria es difon.

No tingueu por de mostrar l'alegria d'haver respost a la crida del Senyor, a la seva elecció d'amor, i de donar testimoni del seu Evangeli en el servei a l'Església.

(Discurs als seminaristes a Roma, 6 de juliol de 2013)

Francesc d'Assís
Vidal i Barraquer
Cardenal Arquebisbe
de Tarragona,
en temps de la
persecució religiosa

“He sofert quelcom pel Crist”

Per animar-vos i encoratjar-vos us adreço aquestes ratlles de salutació. És més tendra i efusiva per aquells que passen encara, o han passat ja, majors perills i aflicció. Ells, sobretot, han estat en tot moment i, ho són encara, objecte de la meua vivíssima sol·licitud. Que els sigui un xic de consol el saber que jo també, potser primer que ells, les he experimentades i viscudes, en totes les etapes, les seves emocions, penes, humiliacions i sofrències, que sols un voler del bon Déu permeté que no acabessin amb el desenllaç gloriosíssim que semblava inevitable. Certament, jo sofreixo amb ells, però em consola el pensar que també ells, en la prova, experimenten intensament aquell devassall d'assistència superior, que ens féu possible a nosaltres afrontar, amb una serenitat sobrehumana, aquells moments i aquelles hores supremes, que arribà a impressionar i, gairebé, a guanyar els qui creien trobar en nosaltres els seus enemics. Com s'anaven esvainent els prejudicis, i, com els colpia el sentir coses, que mai no havien sentides, i, com la suavitat i dolcesa els anava desarmant! Com em plau poder dir que he sofert quelcom pel Crist, i que, encara sóc pobre i sofrent, com vosaltres, per la causa d'ell.

*(Primera carta del Cardenal Vidal i Barraquer als seus preveres des de l'exili.
Certosa de Farneta, 9 de novembre de 1937)*

El Sacerdocio: Misterio, Don y Gozo

«La intención del Señor fue: que el sacerdote, que representa al Señor en su Pasión y en su muerte, le represente también en la mansedumbre con que padeció, en la obediencia, aun hasta la muerte de cruz, en la limpieza de la castidad, en la profundidad de la humildad, en el fuego de la caridad que haga al sacerdote rogar por todos con entrañables gemidos, y ofrecerse a sí mismo a pasión y muerte por el remedio de ellos, si el Señor le quisiere aceptar. Y, en fin, ha de ser la representación tan verdadera, que el sacerdote se transforme en Cristo.

Sant Joan d'Àvila
Doctor de l'Església

Pues que, por la gracia de Jesucristo, es vuestra merced sacerdote, asaz tiene en qué entender para dar buena cuenta de oficio tan alto y tremendo aun para hombros de ángeles. Estime mucho este misterio, agradezca esta merced, y esta consideración le sea bastante a recogerle cuando estuviere distraído y a ponerle espuelas cuando se viere flojo, y así se enseñoree de su corazón esta merced, que por ella se tenga por muy obligado a servir con gran diligencia al Señor; y le ponga gran cuidado para así ejercitar oficio tan soberano, que agrada a los ojos del que se lo dio.

No hay cosa que más nos levante a esperar que el ser amados de Dios; y no hay señal tan clara de este amor, cuanto es de su parte, como el haber dado por nosotros su vida. Pues este “Dios de esperanza”, dice san Pablo, “os hincha de paz y gozo” (cf. Rom 15, 13), no en escudriñar lo que hace, mas en creer con simplicidad que él es la verdadera sabiduría de los que en este destierro vivimos. Y pues nuestro Señor ha comenzado a abrir los ojos a vuestra merced, tiene por qué gozarse por la nueva merced; más tiene por qué temer si no la sabe conocer y acrecentar»

(Audi filia et vide, 53)

“S’ha d’estar atent als gestos de Senyor”

«Vaig créixer en un món molt diferent de l’actual, però en definitiva, les situacions són semblants. La vocació al sacerdocio va sorgir amb naturalitat, sense grans esdeveniments de conversió. En aquest camí em van ajudar dues coses: ja des de la meua adolescència, amb l’ajuda dels pares i del rector de la parròquia, vaig descobrir la bellesa de la litúrgia, que sempre he estimat, perquè sentia que en ella se’ns presenta la bellesa divina i s’obre el cel davant nostre. El segon element va ser el descobriment de la bellesa del conèixer, el conèixer Déu, la Sagrada Escripura, gracies a la qual és possible introduir-se en la gran aventura del diàleg amb Déu, que és la teologia.

Benet XVI
Papa emèrit

Com és natural, no van faltar dificultats. Em preguntava si tenia realment la capacitat de viure el celibat durant tota la meua vida. Em preguntava: seré capaç de viure tot això i no ser unilateral, només un teòleg? Però el Senyor em va ajudar; i em va ajudar, sobretot, en la companyia dels amics, de bons sacerdots i mestres.

Penso que és important estar atents als gestos del Senyor en el nostre camí. Ell ens parla mitjançant esdeveniments, mitjançant persones, a través de trobades; i cal estar atents a tot això. En segon lloc, cal entrar realment en amistat amb Jesús en una relació personal amb ell; no podem limitar-nos a saber qui és Jesús a través dels altres o dels llibres, sinó que he, de viure una relació cada vegada més profunda d’amistat personal amb ell, en la que podem començar a descobrir el que ell ens demana.»

(Roma, 6 d’abril del 2006)

Tota la informació, materials i la graella amb les hores per participar en la cadena de pregària a la plana web:

www.cadenadepregaria.com

ANY DE LA FE 2012
2013